

der i det hele kan opdrives i København, en iskold Kvist, som vi kender dem, brøstfældig og ussel, rotteforgnavet, maaske befængt med forskelligt Træutøj om Sommeren. Der maa denne Kvinde se at slaa sig ned, og det kan tænkes, at hvis hun selv har nogle fattige stakkels Møbler, kan hun maaske faa et saadant lille Rum for en Snes Kroner om Maanedene, men saa skal hun være meget heldig, hun kommer højst rimeligt til at give en 25 Kr. om Maanedene. Der maa hun bo, og der vil hun langsomt tøres hen. Der sidder saa denne arbejdsdygtige Kvinde. Hendes Livsbane er afstukket i en lige Linie; hun har ingen Chancer, hun kan se paa sine Takster, hun har faaet sin faste Takst fra det 65de Aar, og selv om hun bliver 75 eller 80 Aar gammel, faar hun i Henhold til Aldersrenteloven ikke en rød Øre mere, for denne faste Takst staar fast — denne Kvindes Liv er afstukket. Tænk Dem saa ind i denne Kvindes Forhold. Kan Danmark være det bekendt? Man siger, vi kvæles i Humanitet. Jeg vil hellere sige, at man kvæler mange gamle Mennesker i Brutalitæt og i Haardhed, ikke ved et pludseligt Tag, saa Livet er væk, men gennem en langsom Vansmægten. Ærede Medlemmer, der maaske vil synes, at det, jeg her siger, ikke passer, kan, naar deres Lov træder i Kraft, foretage et socialt Studietogt rundt i denne By og rundt i Landets Købstæder, og i Landkommunerne med, saa skal De se, at jeg har ikke her malet med for mørke Farver, Livets Farver vil blive langt, langt mørkere end mine fattige Ord.

Jeg skal fremdrage endnu et Eksempel paa, hvorledes den omtalte Paragraf i Aldersrenteloven virker. Borgmester Alfred Hansen, Holbæk, fremførte ved et Møde følgende Eksempel: En Kvinde i en Alder af 65 Aar fik i alt inklusive Brændselshjælp 1 080 Kr. Hun vil efter Aldersrenteloven faa: fast Takst 402 Kr. samt $\frac{4}{5}$ af, hvad hun faar over den faste Takst, i alt 978 Kr., for Aaret 1923. I Løbet af 5 Aar bliver hendes Aldersrente nedsat til i alt 566 Kr. Forskellen bliver 514 Kr. Denne Nedsættelse bliver saa Regeringspartiernes Fødselsdagsgave til denne gamle Kvinde, naar hun fylder 70 Aar; saa vil Regeringspartierne give hende minus 514 Kr. Man plejer ellers at give gamle Mennesker en Hædersgave for vel udført Arbejde, man plejer at tage Hensyn ved en saadan Lejlighed, men her er det fuldstændig modsat.

Jeg har nu skildret enkelte af den nye Lovs inhumane Bestemmelser og vist Ærede Medlemmer af dette Ting, hvad disse Bestemmelser betyder, naar de om kort Tid skal føres ud i Livet, og jeg betænker mig derfor ikke paa at sige, at den nuværende Lov er langt, langt bedre i humane Kommuner, end den nye Lov bliver. Den nuværende Lov paabyder nemlig Kommunerne som Pligt at skaffe de gamle det fornødne til deres Underhold, men denne Pligt rummer den nye Lov ikke. Parolen er kold og knap: Du faar efter den faste Takst, men det vedkommer ikke os, om du kan klare dig eller ej. Saaledes er Forholdet nu. Jeg erfarer fra en Kommune i Holbæk-Kredsen, at adskillige gamle de sidste Dage i Maanedene neppe har det tørre Brød; de maa laane af Naboerne Smaaskillinger til Brød og Margarine. Saaledes lever de nu, men mange vil faa det endnu værre, naar den nye Lov træder i Kraft. Hvad skal man saa gøre? Jeg mener, at disse Takster hurtigst bør forandres. Paa Finansloven bør der opføres en Bevilling til Hjælp for de gamle, som vil blive berøvet af deres Aarsindtægt, naar den nye Lov træder i Kraft. Det var det nærliggende. Men dernæst paatvinger sig selvfølgelig det store Spørgsmaal om en Revision af Lovene; det er et Kærnepunkt for Socialdemokratiet at gennemføre en Revision af Aldersrenteloven. Jeg haaber, at det ikke vil vare særlig mange Aar, før Socialdemokratiet faar den fornødne Magt til at kunne udrette i alt Fald en Del af det gode, vi vil, og naar dette Tidspunkt kommer, vil de gamle med Fortrøstning kunne se hen til Rigsdagen; det kan de ikke med den Sammensætning, Rigsdagen har nu. Men jeg vil tillige i denne Forbindelse sige, at det er en højst uklog Politik fra Regeringspartiernes Side, hvis de virkelig vil modsætte sig en hurtig Revision af Lovene. Man maa tænke paa det uhyre Antal Mennesker, der berøres af denne. Det er ikke alene de 103 000 Personer, der sidste Aar fik Understøttelse, men alle deres Venner og bekendte og paarørende, alle dem, der venter snart at skulle faa Alderdomsunderstøttelse eller Aldersrente. Alle de Mennesker er direkte i højere eller mindre Grad interesseret i en Forbedring af denne Lov. Med andre Ord, en Nægtelse vil skabe en Jordbund for Utilfredshed med de andre Partier. Rent snævert politisk set kan vi ikke have noget imod denne Sagernes